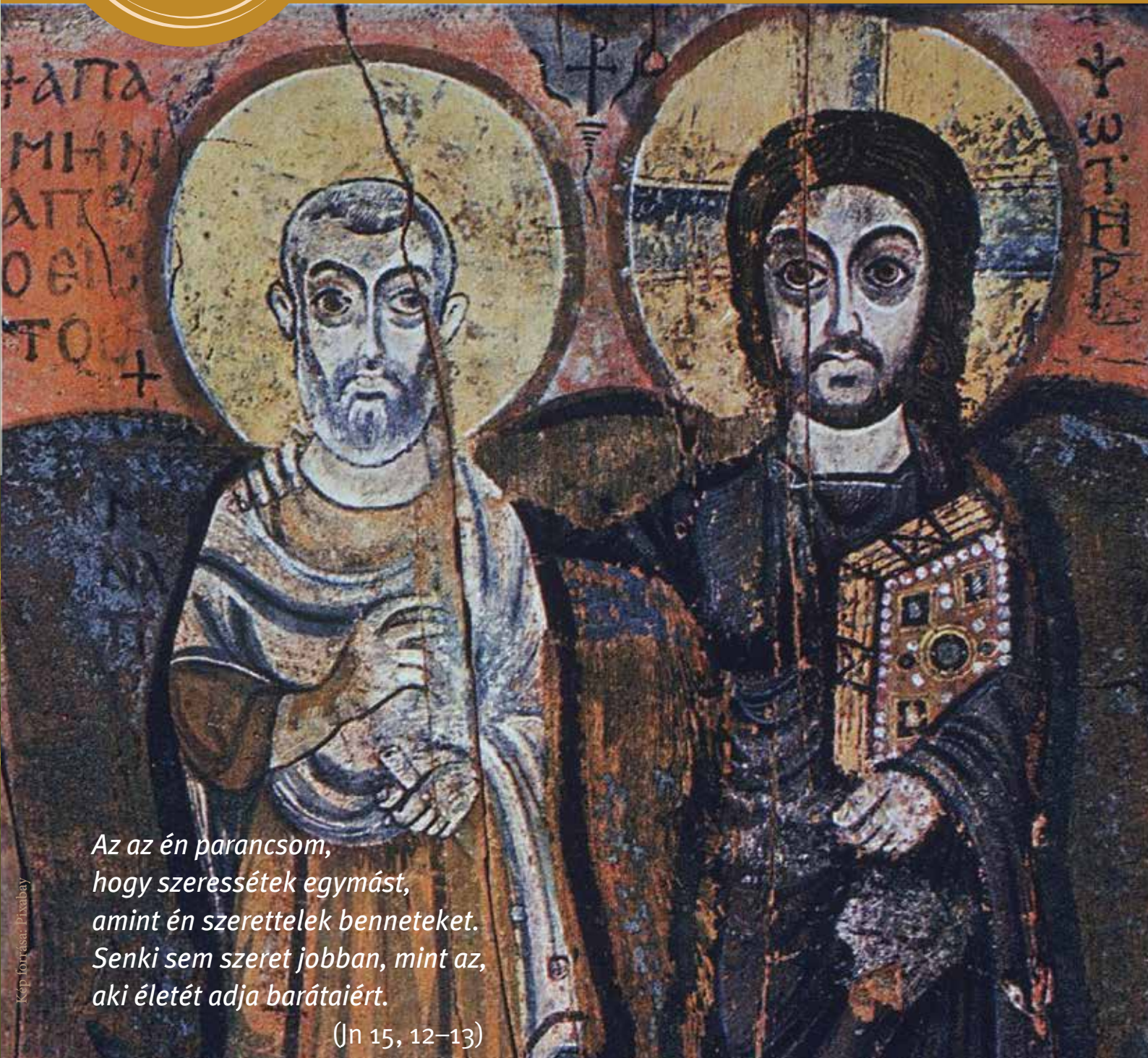

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

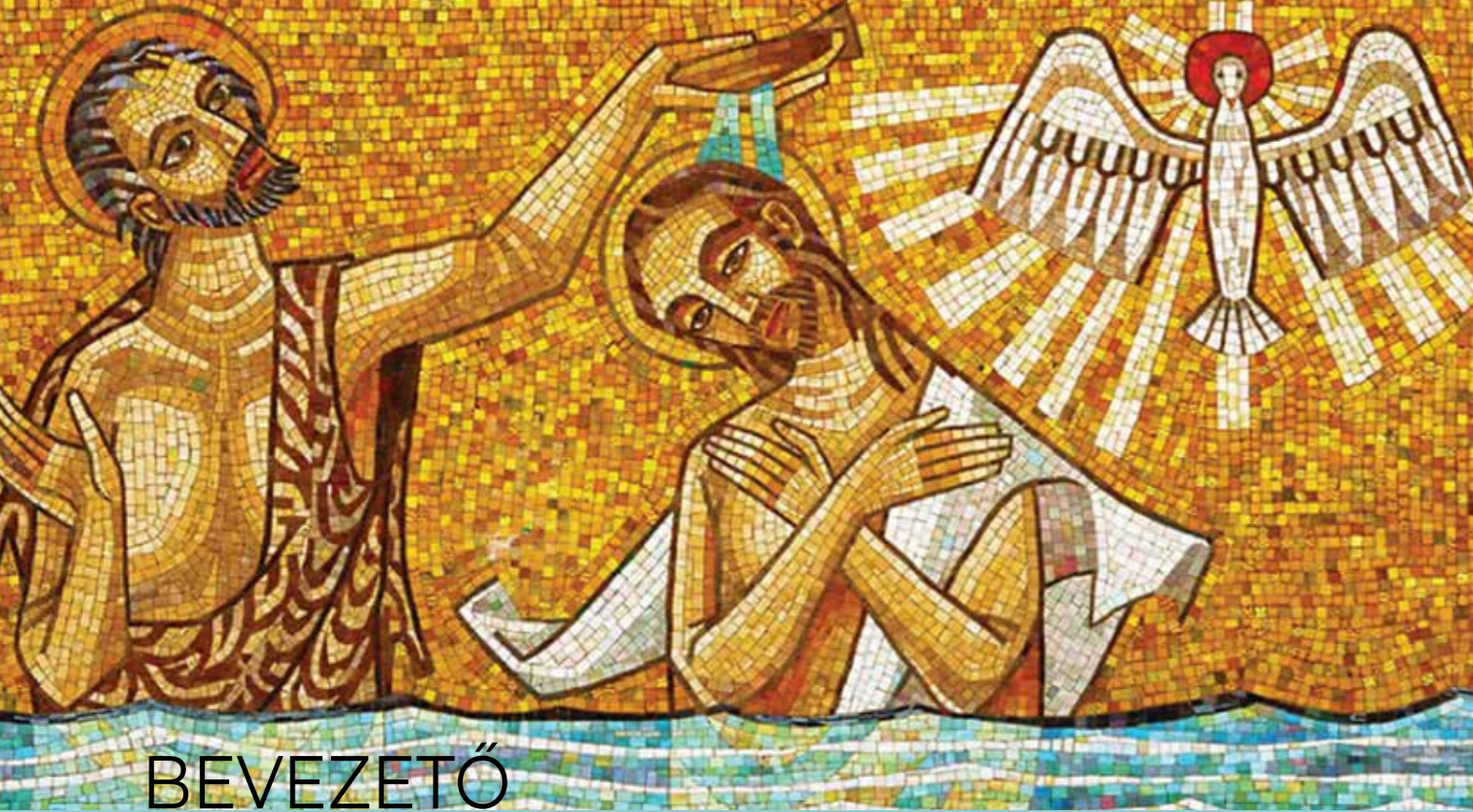

*Az az én parancsom,
hogy szeressétek egymást,
amint én szeretlek benneteket.
Senki sem szeret jobban, mint az,
aki életét adja barátaiért.*

(Jn 15, 12–13)

TARTALOM

Mit mond a Lélek?	1	A szeretet, ami túlmutat rajtunk	9	Gyerekeknek	15
A Szentlélek megújít és összetart	2	Kik azok a piros pólósok?	10	Hol volt az	
Az én áldozatom és a ti áldozatotok	4	Közösségünkről,		Édenkert?	16
A lorettói litánia	5	az „Ős”-közösségről	11	Szentképeink	17
Milyen lesz az Egyház 2000-ben?	6	„Keljetek fel, ne féljetek”	12	Az Ige velünk van!	18
Imakatekézis	7	A lélekerősítő délutánról	13	A víz	19
Többet	8	A cserkésznevelés útján	14	Krónika	20

BEVEZETŐ

A pünkösdi eseményekkel teljesedik be a húsvéti ünnepkör. Jézus feltámadásánál és mennybemenetelénél az apostolok még kicsit tétován állnak, de a Szentlélek kiáradásával Isten a segítségükre siet, felemeli őket, hogy részévé tegye őket – és velük minket is, – az Ő Isteni tervének. A Szentlélek segítségével tudjuk befogadni azt a szinte felfoghatatlan örömhírt, hogy Krisztus által nemcsak a bűneinkben való megváltást nyertük el, hanem az Ő kegyelme által Isten gyermekeivé válunk és részesedhetünk az isteni életben. János apostol így ír erről: „*Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek.*” (Jn 1,12–13) Jézus így tanítja Nikodémust: „*Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.*” (Jn 3,5) Pünkösöd örömhíre, hogy Krisztus titokzatos testének részeként Isten a Szentlélektől való újjászületéssel a megistenült emberi létre hívott meg mindenkit!

P. Henri Boulad S.J. jezsuita atya így beszél nekünk erről:

„*Az evangélium Jó Híre azt mondja nekünk, hogy a beteljesülés irányába haladunk, egy metamorfózis, egy átalakulás felé. Tudjuk, hogy egyszer örök életű szellemi lényekké leszünk. Ez a valóság, ami bennünk rejlik, ez az új emberiség – amivé válni hívta vagyunk – egy napon ki fog robbanni az Utolsó Nap dicsőségében (...) Ez az emberiség áttörése az emberfölötti emberiség létszintjére. Valami istenire vagyunk hivatva. S ez az isteni úgy működik bennünk, mint valami felhajtóerő, reménység, meghívás, felszólítás. (...) A jövő reményt meg kell valósítani! A holnap világát, mely egy csodálatos világ lesz, de csak akkor, ha mi azzá tesszük. Minden adva van, és mindent még meg kell valósítani. (...) Miután tudatosítottuk magunkban ezt a fantasztikus reményt, ezt a hihetetlen jó hírt, amit Jézus felfedett számunkra, feltűrjük az ingünk ujját és azt mondjuk magunknak: »Gyerünk, rajtunk a sor, hogy megteremtsük ebből a világból azt a Paradicsomot, amelynek a várományosai vagyunk. Valósítsuk meg a Földön a mennyországot, amire várunk!«*”

Nagy öröm számomra, hogy újságunkban olyan gondolatokról és eseményekről olvashatunk, amelyek apró kövei ennek a megszülető országnak. Akár közösségi, akár személyes tanúságtételeket olvasunk, akár azt láthatjuk, hogy a közösségünkben ki hogyan tapasztalja meg azt a helyet, ahol „jó nekünk lenni”. Kívánom, hogy az olvasottak erősítsenek meg a hitben, a reményben és sarkalljanak tettekre, hogy a Jézussal való egység által a testvéri szeretetben építhessük Isten országát a földön.

Zoller Andrea

Forrás: Henri Boulad SJ, *Teózis, Az ember beteljesülése Istenben*, Kairosz kiadó, Budapest, 2009. 134–137 oldal

Mit mond a Lélek?

Az Apostolok Cselekedeteinek 2. fejezetében ezt olvashatjuk: „*Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Egy szívvel-lélekkel mindennap összegyűltek, a kenyeret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponta növelte az üdvözültek számát*”. Pünkösdkor Péter apostol elmondott egy beszédet: 3000 ember keresztkedett meg. Ha ma elmondunk 3000 beszédet, jó ha egy ember megkeresztelkedik... mi történt? A II. Vatikáni Zsinat tanításában azt olvashatjuk: „*Az egyház feladata, hogy szüntelen vizsgálja az idők jeleit és az evangélium fényénél, korszerű választ adjon azokra.*”

Kezdetben kis közösségekben, az üldözés miatt katakombákban gyűlt össze a keresztény közösség. A személyes kapcsolatok élők voltak. Tertullianus egyházatya azt írja: „*Nézzétek, hogy szeretik egymást*”. És azután valami megváltozott. Konstantin császár államvallássá tette a kereszténységet. A konstantini fordulat ambivalenciája: a véres üldözés után a keresztény üzenet lehetőséget kap, hogy szabadon hirdessék. A császár támogatja az egyházat. Tömegek áramlanak az egyházba. De a minőség megváltozott. Behatolt az egyházba a hatalom és a gazdagság kísértése. A személyes kapcsolatok csökkentek. Amíg az üldözés megedz, a jólét puhánnyá tesz. Megnőtt a kísértés: hatalommal, anyagi eszközökkel is előre lehet vinni Krisztus ügyét. A kereszt oktalanságát felváltja a hatalom logikája. A népegyház kialakulásával az egyház társadalmi szerepvállalása megnőtt. Aki megszületett, szinte automatikusan valamelyik egyháznak a tagjává lett. Az egyházhoz való tartozást a társadalmi elvárások is erősen befolyásolták. A szentségekhez való járulás: keresztelezés, elsőáldozás, bér-málás, házasságkötés szinte társadalmi eseménnyé vált, ezért sokszor kiüresedtek, formálissá váltak.

Kezdetben az egyházi életet a Szentlélek mozgatja. A személyes kapcsolatok erősek. Az emberek szívesen bekapcsolódnak. Választ kapnak személyes életük kérdéseire. Az idők folyamán a spirituális tartalom háttérbe szorul, a megszokás, a társadalmi elvárásoknak megfelelni akarás működteti a rendszert. Az egyházi vezetés: működtet, feltételez, elvár! A szekularizáció, urbanizáció hatására az egyházi struktúra már nem tudja betölteni küldetését. Csak a személyesség tudatos növelésével lehet újra megerősödni! Csak a Szentlélek erejével lehetünk hatékonyak a misszióban. Az egyháztörténetben a kezdetektől jelentkeztek karizmatikus személyek, mozgalmak, szerzetesrendek, akik elevenné tudták tenni az

ellaposodó egyházi életet. Szent Benedek az első nagy rendalapító, akinek nagy szerepe volt abban, hogy a középkori viszonyok között a hitélet, az oktatás, a nevelés, a kultúra új formákat talált. Benedek rendjében is folytonos belső megújulások voltak. A XIII. században nagy hatást gyakorolt az egyházstruktúra megújulására Assisi Szent Ferenc és mozgalma. A Szentléleknek minden korban voltak, vannak eszközei, karizmatikus személyei, akik a krisztusi üzenetet aktualizálni tudják.

Ratzinger bíboros – a későbbi XVI. Benedek pápa – írja: Az apostoli utódlás szolgálata kiszárthat, és pusztán a helyi közösség szintjén végzett szolgálatra szorítkozhat,

szem elől tévesztve Krisztus küldetésének egyetemességét. Az a nyugtalanság, amely arra sarkall, hogy elvigyük másoknak Krisztus ajándékát, lehülhet, és belefulladás a jól elrendezett Egyház állóvizébe. Az intézményes és karizmatikus arculat egyidejűleg és egyaránt, lényeges a Jézus alapította Egyház isteni alkotmánya szempontjából (1998-as pünkösdi beszéd).

Mit mond a Lélek? Újra meg kell találnunk az élő vízforrást, a Szentlélek jelenlétét a szentségekben, az Igében, a közös imában, a közösségben. Újra meg kell találnunk a személyességet. A „működtet, elvár, feltételez” módból el kell jutnunk a tudatossághoz, a személyességhez, az evangelizációhoz. A Váci Egyházmegye 1000 éves jubileumára készülve, az Élő Kövek Katekézisen erre kaptunk meghívást. Pünkösöd ünnepén kérjük a Szentlelket, újítsa meg bennünket, egyénileg, közösségileg, egész nemzetünket.

Csáki Tibor plébános

A Szentlélek megújít és összetart

GONDOLATOK A CSÍKSOMLYÓI ZARÁNDOKLAT KAPCSÁN

A pünkösd a nagy ünnepek között az utolsó, de valójában nem különálló ünnep, hiszen a húsvét beteljesítője. Amíg a karácsony a szeretetünket igényli, a húsvét a hitünket, a pünkösd a belső átalakulásunkat, belső megtérésünket, mert ekkor nyitja meg értelmünket és szívünket a Szentlélek Úristen. Oda jön el, ahol várják és kérik Őt, ahol igent mondanak az Ő közeledésére. Ahogy Szűz Mária igent mondott, úgy kell nekünk is igent mondanunk, és ez az igent mondás egy egészen új világot teremt belénk, megtisztít bennünket az önzésünktől, képesek leszünk az áldozathozatalra.

Ezért zarándokolunk egyházközségünkben idén a csíksomlyói búcsúra. A csíksomlyói pünkösd búcsúja a magyarság egyik legfontosabb keresztény eseménye és

nemzeti összetartozásunk szimbóluma. Nagymarosról indulva mi is részesei lehetünk annak a több százezer embernek, akik ilyenkor a Szűzanya oltalmát keresik. A hagyomány 1567-ig nyúlik vissza, amikor a csíki székelyek legyőzték János Zsigmond seregét, aki erőszakkal akarta őket unitárius hitre téríteni. A győzelmet a Szűzanya közbenjárásának tulajdonították, és hálából fogadalmat tettek a pünkösd zarándoklatra. A kegytemplomban található, 16. századi, hársfából faragott Mária-szobor a világ egyik legnagyobb kegyszobra, a zarándoklat központi ereklyéje. Az ünnepi nagymisé a Kis- és Nagysomlyó-hegy közötti nyeregben, a Hármashalom-oltárnál élhetjük át, ahol a természet és az imádság különleges egységet alkot. Hálásak vagyunk a zarándoklatért, a szervezésért!

Csáki Tibor atya

CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚ EREDETTÖRTÉNETE

Csíksomlyón napjainkban a vallási hagyomány és a nemzeti összetartozás egyszerre van jelen. A pünkösd búcsú élő tradíció, amelyet évszázados rituális rend és közös hit tart össze. Üzenete a magyarság számára szimbolikus, vallási és nemzeti jelentéssel egyaránt bírt. A hagyomány szerint 1567-ben a székelyek Csíksomlyón gyűltek össze, hogy megvédjék hitüket János Zsigmond seregeivel szemben. A győzelem után hálát adtak Máriának, és fogadalmat tettek az évenkénti zarándoklatra. Bár a történet részletei vitatottak, a közös hit ereje mindmáig összetartó erő. A búcsú bizonyítottan több évszázados, legalább 300 éves hagyományra épül.

A történelem viszontagságai ellenére a zarándoklat mindig újraéledt. A kegytemplom építése 1802-ben kezdődött. Az épület Székelyföld egyik legfontosabb jelképe lett. 1948-ban XII. Piusz pápa kis bazilika rangra emelte. A zarándokok száma az utóbbi évtizedekben jelentősen megnőtt. Ezért 1993 óta a Hármashalom oltárnál tartják a pünkösd szentmisét.

Csíksomlyón Szűz Mária, a Napbaöltözött Asszony tisztelete a ferencesek 15. századi letelepedéséig nyúlik vissza. Egyes hagyományok szerint azonban még korábbi, a kereszténység felvételéig vezethető vissza. A Napbaöltözött Asszony alakja a Jelenések könyvének képvilágát idézi. A székely népi vallásosságban különösen erős a Mária iránti bizalom és ragaszkodás. A kegytemplomban található Mária-szobor több mint két méter magas. Ez a világ egyik legnagyobb fából készült kegyszobra. A hívek csodatévő erejüként tisztelik. Számos gyógyulásról és imameghallgatásról szólnak a feljegyzések a 18. századtól kezdve. A hagyomány szerint veszély idején a szobor jeleket adott a közösségnek. Könnyei a közelgő bajra figyelmeztettek. A hívek a szoborhoz érintett tárgyakat ereklyeként őrzik. Ez a gyakorlat ma is élő része a búcsúnak. A szobrot 1798-ban Batthyány Ignác püspök csodatevőnek nyilvánította. A Mária-tisztelet a magyar vallási hagyomány egyik alapvető eleme. Kapcsolódik ahhoz a hithez, hogy Szent István király Máriának ajánlotta fel az országot. Ez a gondolat a későbbi századokban is erősítette a nemzeti identitást. A csíksomlyói kegyhely így a hit és a magyarságtudat találkozási pontjává vált.

A 20. század közepén a búcsút betiltották. A kommunizmus idején csak korlátozottan, sokszor rejtve lehetett megtartani. A hívek azonban ekkor sem mondtak le róla.

1985 körül már enyhülés kezdődött, és egyre többen vettek részt rajta. 1990 után a búcsú ismét szabaddá vált, azóta évről évre több százezer zarándok érkezik. Csíksomlyó a világmagyság egyik legfontosabb lelki központjává lett. A résztvevők közül sokan lelki megújulást keresnek. Sokan vállalják a gyalogos vagy hagyományos zarándoklat nehézségeit is.

Csíksomlyó mindenekelőtt szakrális hely és élő hitvallás. A hagyomány ereje a közösség hitéből és kitartásából fakad. Tisztelet illeti mindazokat, akik ezt az örökséget generációkon át megőrizték.

Hoksári István

PÜNKÖSDI ZARÁNDOKLATUNKRÓL RÉSZLETESEN

A pünkösd zarándoklatra 2026. május 21–25. között kerül sor, melynek során közösen indulunk útnak, hogy lélekben és közösségben gazdagodva érkezünk meg a csíksomlyói búcsúba. Utazásunk az első napon a kora reggeli órákban kezdődik, majd Ártádnál átlépjük a határt, és Erdély felé vesszük az irányt.

Első jelentős állomásunk Nagyvárad, ahol a város gazdag egyházi örökségével ismerkedünk meg: felkeressük a Kanonok-sort, a Püspöki Székesegyházat és a Püspöki Palotát, ahol megtekintjük a Szent László-hermát is, a magyarság egyik kiemelkedő szakrális kincsét. Innen tovább indulva a Király-hágón rövid pihenőt tartunk, majd Körösfőn állunk meg, ahol a református vártemplom és a kalotaszegi hagyományok révén mélyebb betekintést nyerünk a helyi magyarság életébe. Estére Hargitafüldre érkezünk, ahol elfoglaljuk szállásunkat és közösen vacsorázunk.

A második napon reggeli után a Gyergyói-medence felé indulunk. A Hargita keleti lejtői mentén, a Felcsiki-medencén áthaladva jutunk el erre a különleges fekvésű vidékre. Gyergyószentmiklóson városnézés során meglátogatjuk az örmény katolikus templomot is, ahol az erdélyi örmény közösség történetével ismerkedünk meg. Innen a Keleti-Kárpátok kanyargós útjain haladva érkezünk meg a Gyilkos-tóhoz és a Békás-szorozhoz. A tónál szabadprogram keretében lehetőség nyílik sétára, pihenésre, csónakázásra, míg a szorosban egy felejthetetlen gyalogtúrát teszünk a hatalmas sziklafalak között. A nap különleges lelki eseménye a gyilkos-tavi Szent Kristóf-kápolnában bemutatott szentmise. Hazafelé Madéfálván megállunk a Székely veszedelem emlékművénél, majd visszatérünk szállásunkra.

A harmadik napon zarándoklatunk középpontjába érkezünk: útnak indulunk a csíksomlyói búcsúba. Autóbuszszal közelítjük meg a helyszínt, majd gyalogosan folytatjuk utunkat, csatlakozva a különböző székely települések keresztaljaihoz. Együtt haladunk a nyeregbe, ahol több százezer zarándokkal közösen veszünk részt a pünkösd szentmisén. A szertartást követően lehetőség szerint ellátogatunk a kegytemplomba, hogy a Csíksomlyói Szűzanya kegyszobra előtt imádkozzunk. A nagy tömeg

miatt ez nem minden esetben valósulhat meg közösen, de szabadprogram keretében mindenkinek lehetősége nyílik az egyéni elcsendesedésre, imádságra, valamint a búcsú hangulatának megélésére. Aki vállalja, gyalogosan is csatlakozhat a Hargitafüldről induló zarándokcsoporthoz, amely a hegyeken át teszi meg az utat. Délután igény szerint Csíkszereda központját is felkereshetjük, majd visszatérünk szállásunkra.

A negyedik napon a Gyimesek felé indulunk, az ezeréves határ vidékére. Ez a nap különösen gazdag történelmi és néprajzi élményekben. Gyimesfelsőlokon megtekintjük a hajdani határőr kaszárnyákat és az Árpád-házi Szent Erzsébet Líceum épületét. Gyimesbükben felkeressük az egykori történelmi határ emlékeit: a legkeletibb őrházat és a megmaradt határkövet. Itt részt veszünk a felújított Rákóczi-vár ünnepélyes avatásán, majd az ezt követő szentmisén a Kontumáci-kápolnában, amely a történelmi Magyarország egyik legkeletibb katolikus temploma. A nap végén visszatérünk Hargitafüldre.

Az utolsó napon megkezdjük hazautazásunkat, de útközben még több jelentős helyszínt is felkeresünk. Székelyudvarhelyen megtekintjük a város főbb nevezetességeit, majd Farkaslakán felkeressük Tamási Áron emlékhelyeit. Korondon népművészeti kirakodóvásár vár bennünket, ahol lehetőség nyílik ajándékvásárlásra és a szabadidő eltöltésére. Ezután Szovátára utazunk,

ahol körbejárjuk a különleges heliotermikus Medvetavat és környékét, valamint sétát teszünk az üdülőtelep hangulatos villasorán. Innen folytatjuk utunkat hazafelé, útközben rövid pihenőket tartva, és az esti órákban érkezünk haza.

A programok során arra törekszünk, hogy minden tervezett állomást megvalósítsunk, ugyanakkor az időjárás és egyéb körülmények befolyásolhatják a részleteket. Zarándoklatunk így nemcsak gazdag programot, hanem közös lelki élményt és megerősödést is kínál mindannyiunk számára.

Hoksári István

Az én áldozatom és a ti áldozatok

Az előző lapszámomban megjelent cikkben arról írtam az elhangzó diakónusi felszólításból – „Engesztelődjétek ki szívből egymással!” – kiindulva, hogy az Istennek bemutatott áldozatbemutató elöljáró emberrel kapcsolataink rendbehozatala. Jézus keresztdozatában összekapcsolta az isteni és emberi engesztelési formákat. Úgy adta életét egészen engesztelő és megismételhetetlen áldozatul az Atyának, hogy a kereszten imádkozott az Őt megfeszítő-kért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek!” (Lk23,34) Ezzel a szeretetáldozatával váltott meg bennünket. A zsidókhoz írt levélben Szent Pál ezt úgy fogalmazza, hogy Krisztus, mint örök főpap „saját magát adta tiszta áldozatul az Istennek, hogy az élő Istennek szolgáljunk.” (Zsid 9,14)

A szentmise felajánló imádságában mégis ezt halljuk: „Imádkozzatok testvéreim, hogy az én áldozatom és a ti áldozatok kedves legyen a Mindenható Atyaisten előtt!” A szentmise ezen szövegének „rutinszerűségét” talán a néhány éve bevezetett liturgikus reform új szövegezése törte meg. Többen kérdezték már ennek kapcsán, hogy miért kell kihangsúlyozni és megkülönböztetni, hogy az „én áldozatom” és a „ti áldozatok”. Ennek több oka van.

Elsőként azt említeném, hogy a szentmise nem más, mint Krisztus keresztdozatának jelenbe hozatala. Így a szentmisét bemutató pap az áldozatot Krisztus személyében és hatalmával (in persona Christi) mutatja be. Tehát nem saját nevében áldozza fel Krisztus Testét és Véréát az Atyának élőkért és holtakért, az egész világ bűneinek engesztelésére, hanem Krisztus nevében.

Ugyanakkor Jézus, feltámadása és mennybemenetele után, elküldte a Szentlelket, amely a Krisztusban hívőket megerősítette. A Szentlélek kiáradása óta Jézus az Ő „misztikus testében”, az Egyházban van jelen. Ennek a titokzatos testnek lettünk mi is tagjaivá megkeresztelkedésünkkel. Az Egyház így folytatja Krisztus megváltó művét. Jézus a fő, mi vagyunk a tagok. Értelemszerűen részeseivé válunk nemcsak Krisztus megváltásának eredményeiben, hanem magában az áldozatvállalásban, a kereszthordozásban is. Hasonló ez a biológiai testünkhöz: például, ha egyik testrészünk küzd a fájdalommal, az egész testünk küzd. Így olvashatunk erről a Katolikus

Egyház Katekizmusában az 1368. pontban: „Az Eucharisztia az Egyház áldozata is. Az Egyház, mely Krisztus teste, részt vesz Fejének áldozatában. Ővele teljes egészében áldozat lesz. Kapcsolódik az Ő minden emberért történő közbenjárásához az Atyánál. Az Eucharisziában Krisztus áldozata az Ő teste tagjainak áldozata is lesz. A hívők élete, dicsérete, fájdalma, imádsága és munkája egyesül Krisztus életével, dicséretével, fájdalmával, imádságával és munkájával és az Ő teljes odaadásával; és ezáltal új értéket nyer. Krisztus oltáron jelenlévő áldozata minden keresztény nemzedéknek megadja a lehetőséget, hogy egyesüljön az Ő áldozatával.”

Felmerülhet bennünk a kérdés: de hogyan tudom az én töredékes áldozatomat egyesíteni a tökéletes és megismételhetetlen áldozattal? A lelki nehézségeim Krisztus kereszttel való egyesítése mellett hogyan tudom a fentieket aprópénzre váltani? És valóban, sokan „áldozati adományként” csak az aprópénzre koncentrálnak a felajánláskor, amelyet a perselybe dobtak. Ezzel szemben Szent Pál

a Római levélben így figyelmeztet: „Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok.” (Róm 12,1) Ennek a nem mérlegelő önátadásnak kellene kifejeződnie felajánlásunkban, legyen az akár anyagi, fizikai vagy szellemi, lelki jellegű. Korábban az adományok sokkal szélesebb körűek voltak. Az őskeresztények összejöveteleik ennél a részénél a teljes közösség szükségleteihez járultak hozzá ki-ki lehetőségeihez mértén, hogy folytatódhasson Jézus műve általuk és köztük. Ma már az áldozati adománynak szánt anyagi hozzájárulásunkat is több módon tehetjük meg: a perselyadomány mellett lehetőségünk van POS-terminálon keresztül vagy rendszeres utalás formájában is „áldozatot vállalni”. Fentiekén túl nem csak anyagiakkal, hanem a közösségben vállalt szolgálatokkal, feladatokkal és rendszeres imafelajánlásokkal is kapcsolódhatunk a „Fej” áldozatához.

Mindezek fényében a szentmise felajánló imájában elhangzó „én áldozatom és ti áldozatok” kifejezés emlékeztessen és buzdítson bennünket arra, hogy hogyan tudnánk aktív tagjává válni Krisztus, pünkösdkor megszületett, misztikus testének, az Egyháznak.

Gábel Péter diakónus

A LORETTÓI LITÁNIA

Május a Szűzanya hónapja, ezért ebben a hónapban az esti szentmisék előtt imádkozzuk a lorettói litániát. Mi is ez az imádság és honnan származik? Ismerkedjünk meg ezzel kicsit közelebből.

Lorettó (Loreto) Olaszországban található község, ahol a Szent Család názáreti otthonát (casa sancta) őrzik, amelyet egy legenda szerint angyalok repítettek át Názaretből Lorettóba. Az ősrégi hagyomány szerint a lorettói szentélyben valóban Szűz Mária názáreti házáat találjuk meg. Ezt a tényt megerősítik az újabb történelmi, régészeti, művészettörténelmi kutatások is. Az 1962-65-ben végzett vizsgálatok és ikonográfiai tanulmányok igazolják azt a felvételet, hogy a Szent Ház köveit hajóval szállították Lorettóba az Epiruszban uralkodó Angeli család kezdeményezésére (Angeli = angyalok). Egy 1294-ből származó dokumentumból megtudjuk, hogy Niceforus Angeli epiruszi despota, amikor férjhez adta Ithamar nevű lányát II. Anjou Károly nápolyi király negyedik fiához, Fülöphöz, gazdag nászajándékot küldött vele, amelynek részét képezték „a mi Asszonyunk, az Isten Anyja Szűz Mária házából hozott megszentelt kövek.” A názáreti ház köré templomot építettek.

A Boldogságos Szűzhez intézett litániának a XII. században találjuk az első nyomait. Eredete a Párizsban fennmaradt 1200 körül összeállított rímes litánia, mely valószínűleg a bizánci szertartás akathiszt himnusza hatására készült. A XIII–XVI. századig számos, elég terjedelmes Mária-litánia keletkezett, melyekből a XVI. században kialakult a lorettói litánia, melyet 1558-ban Canisius Szent Péter Lorettóban hallott énekelni, s azután fölvevett kis imádságos könyvébe.

A Boldogságos Szűz megnevezései részben a Szentírás alapján alakultak, részben azonban még bizánci eredetűek (pl. lelki edény = a Szentlélek hajléka). A litánia szövege az elmúlt évszázadokban fokozatosan bővült. Például IX. Piusz pápa a szeplőtelen fogantatásról szóló dogma kihirdetése után elrendelte, hogy azt a litániába is vegyék bele: „Áteredő bűn nélkül fogantatott királyné”. XV. Benedek pápa megengedte, hogy az I. világháború alatt a „Béke királynéja” könyörgést is belevegyék a litániába. XIII. Leó

pápa engedélyezte nekünk, magyaroknak a „Magyarok Nagyasszonya” megszólítás besorolását a litánia végére. 1950-ben a „Mennyekbe felvett királyné” megnevezés is bekerült a titulusok közé. A II. vatikáni zsinat után VI. Pál pápa elrendelte, hogy a zsinat mariológiájával összhangban Máriát, mint az „Egyház anyját” is kérjük ebben a közös imádságban.

(Forrás: Udvarhelyi Olivér: *Lorettói gondolatok.*)

A LITÁNIA SZERKEZETE

A lorettói litánia sajátos szerkezete Isten felé emelő imádság. Az ismétlődő invokációkat („könyörgő érettünk”) egyfajta könyörgő ritmusban fogalmazza meg, miközben

Marko Ivan Rupnik alkotása

Mária különböző címeit szemléli. 48 féle módon szólítja meg Szűz Máriát, – tizenhárom alkalommal, mint Isten Anyját, ötször, mint szent Szüzet, az erények hordozóját. Újabb tizenháromban az Ószövetségben megjelent, Szűz Mária előképeit olvassuk, majd újabb ötször, mint oltalmazó édesanyját szólítjuk. Végül tizenegyszer, mint királynőhöz könyörgünk.

Néhány ószövetségi kép talán magyarázatra szorulhat. Az „Igazság tükré” kifejezésben a tükröz az isteni bölcsesség szimbóluma. A „Lelki tiszta edény” – az emberi test, aki befogadja a Szentlelket. A „Titkos értelmű rózsza” kifejezésben a rózsza – a tökéletes szépség jelképe. „Elefántcsontból való torony” – az Oltáriszentség őrzésére szolgáló

szekrényt korábban elefántcsontból készítették. „Frigynek szent szekrénye” a Frigyládára utal, amely a törvény tábláit őrizte. A „Hajnali szép csillag” – (Stella Matutina) igazodási pontként szolgált.

A címek „Mária misztériumának mozaikjai”, ezáltal a hívő elmélkedik az üdvösségtörténetről. A megszólítások fokozatosan átvezetik a lelket a kérésből a dicséretbe, majd a bizalomba. Égi édesanyánk közbenjárására támaszkodva fordul a mennyei Atyához. Az imádság a katolikus tanítás szerint segítő kegyelmeket közvetíthet, ilyenek a kitartás, a remény és a hűség. Belső gyógyulást és vigasztalást ad.

Zoltainé Szabó Ildikó

Milyen lesz az Egyház 2000-ben?

(Ratzinger bíboros)

Ez a kérdés csak első olvasatra okafogyott. Valóban túl vagyunk már az ezredfordulón. A címben szereplő mondat XVI. Benedek pápának 1979-ben (müncheni bíboros-érsek korában) megjelent, *A mustármag reménye* c. művéből származik. Tehát mintegy negyedszázaddal ezelőtt a következőképpen gondolkodott erről:

„Csak aki önmagát adja, az teremti jövőt. Aki csak tanítani akar, aki csak másokat szeretne megváltoztatni, az terméketlen marad. Az Egyház jövője ma is csak azoknak az erejéből fakadhat és fakad, akik mély gyökeret eresztettek, és hitük tiszta gazdagságából élnek. Nem azok építik az Egyház jövőjét, akik csak előírásokat gyártanak. Nem is azok, akik mindig csak az adott pillanathoz alkalmazkodnak. Azok sem, akik csak másokat bírálhatnak, de saját magukat tévedhetetlen mércének tekintik. Tehát azok sem, akik csakis a kényelmesebb utat választják, akik kitérnek a hitből folyó szenvedés elől, és hamisnak, elavultnak, zsarnokoskodásnak és törvényeskedésnek nyilvánítanak mindent, ami az embertől követel valamit, rosszul esik neki, vagy önfeláldozásra készíti. Mondjuk meg pozitívan: az Egyház jövőjét most is – mint mindig – a szentek fogják újjáalakítani. A mai krízisből ezúttal is olyan holnapi Egyház fog kibontakozni, amelyik sokat veszített. Kicsi lesz, kénytelen lesz sok mindent előről kezdeni. Virágzása idején létesült épületeinek nagy részét már nem tudja megtölteni.

A hívek számának csökkenése következtében sok társadalmi kiváltságát is le fogja adni. Az eddighez viszonyítva sokkal inkább önkéntes közösségként jelenik meg, amelyhez csak egyéni döntéssel lehet csatlakozni. Mint kis közösség, sokkal jobban igényli majd egyes tagjainak kezdeményezését. Bizonyára új hivatali formái is lesznek, és pappá fog szentelni különféle hivatásokban működő bevált keresztényeket is. Ily módon gondoskodik a sok kisebb egyházközösségekben, illetve összetartó társadalmi csoportokban a rendes lelkipásztori munkáról. A hit és az ima fog ismét a közép-pontba kerülni, és a szentségeket megint istentiszteletként éli meg az Egyház, nem pedig liturgikus alakításként. Az Egyház bensőségebbé válik, nem fog politikai megbízatására hivatkozni és semmilyen irányzattal sem kacérkodni. Nem lesz könnyű dolga, mert a kikristályosodás és a tisztulás folyamatában jó néhány értékes munkatársat elveszít. Szegény lesz, a kicsinyek Egyháza. A folyamatot még az is nehezíti fogja, hogy a szektás szűklátókörűséget és a kérkedő makacsságot egyaránt ki kell majd küszöbölni. De a sokféle leválás megpróbáltatása után a bensőségebb és leegyszerűsödött Egyházból nagy erő fog kiáradni. Ugyanis abban az apróra megtervezett világban az emberek kimondhatatlanul magányosak lesznek. Majd ha Isten

már egészen eltűnt, megtapasztalják teljes és borzasztó szegénységüket. Akkor majd a hívők kis közösségét, mint valami egészen újszerűt fogják fölfedezni, mint reményt, ami őket is érinti, mint választ, ami után titkon mindig sóvárogtak. Meg vagyok győződve, hogy az Egyház nagyon nehéz idők elé néz. Valóságos válsága még jóformán alig kezdődött meg. Jelentékeny megrázkódtatásokkal kell számolni. De abban is egészen biztos vagyok, hogy végül mi fog megmaradni. Nem a politikai istentisztelet, hanem a hit Egyháza. A közéletben valószínűleg soha többé nem lesz olyan hatalom, mint a közelmúltig. De ismét fel fog virágozni, és az embereknek otthont jelent, ahol életet kapnak és a halálon is túlmutató reményt. Az Egyház egész történelmében keresztül mustármag marad. Mindig a Szentlélek megfoghatatlan erejéből él, sohasem szervezetének időközben kifejlesztett hatalmából. Talán a mai óra áldása, hogy kényszerülünk újból fölismerni ezt. Talán kellett, hogy sok nehézség (1 Tessz 1,6) érjen bennünket, érje az Egyházat, hogy újra megtudjuk, miből él, – ma is a mustármag reményéből, nem pedig terveinek és struktúráinak erejéből.”

Csáki Tibor atya

Az Imaktekézis III. évének összefoglalója

KIFELE FORDULÁS, EVANGELIZÁCIÓ, MISSZIÓ (2025–2026)

Az alábbiakban, az „Élő kövek” Imaktekézis előadás-sorozat három évének előadásaiból készült rövid összefoglalót olvashatjátok. Mivel az írás terjedelme – érthető okokból – korlátozott, kérlek nézzétek el, hogy többnyire csak az elhangzottak leglényegesebb gondolatait igyekeztem rövid, tömör mondatokba sűríteni.

1. Küldés, küldetés, misszió (Dr. Gájer László)

Fogalmak tisztázása: – ki az, aki küld? Jézus, az élő Isten fia, aki meghalt értünk, értünk, akivel „elközelgett Isten országa”. Mi az üzenet? – Az örömhír: Isten nagyon szeret minket, ha benne és vele élünk, örök életre jutunk! Ki a küldött? – én és minden megkeresztelt ember.

2. Az Egyház (Paszternák Tamás)

Miért van Egyház? – Mert Jézus akarta. Az Egyház fogalma: Isten népe, Krisztus titokzatos teste, amelyet mi alkotunk. Nem önmagunkért, hanem a világért vagyunk, hogy őket, akik a világban élnek, felemeljük és Krisztushoz vigyük. „Menjete, tegyetek tanítványommá minden népet”. Az Egyház természeténél fogva missziós, „kilépő egyház”, amely folytatja Jézus küldetését, ezáltal reményt ad a világnak.

3. Befogadó Egyház, közösségi evangelizálás (Dr. Fejérdy Áron)

Kiindulási alap: a Szentháromságos Isten, akinek örök terve, hogy benne éljünk, *egységben* Vele és egymással. Megvalósulása: *közösségben*. Hitelesen csak közösségi ember tud evangelizálni. Ennek módja: az eggyé váló szeretettel, a szeretet körforgása által, egymásnak ajánlkozva, egymásnak teret adva. Küldetésünk ugyanaz, mint Jézusnak: *meghívás, befogadás a szeretetbe*. Ennek alapja a kölcsönös szeretet és egység. „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” Titokzatos jelenlét: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. Ez nem emberi projekt, ez Szentháromságos „ügy”. A Szentlélek a motorja – ő a *tűz*, mi csak hordozói vagyunk a *tűz*-nek. Fontos tudatában lenni, hogy törekenyek vagyunk, de „Krisztus ereje” velünk van. Növekedni kell! Nem kell megvárni,

míg tökéletesek leszünk. A növekedés pedig csak a kereszt útján valósulhat meg. (Ez a „búzamag” logikája.)

4. Kilépő Egyház (Kunszabó Zoltán)

Kiindulás: pünkösöd előtt az apostolok imádkoztak és várták a Szentlelket. Pünkösödkor hittel és Szentlélekkel eltelve, erővel hirdette Péter az evangéliumot (3000-en tértek meg!). Hol kezdjük mi, mai Krisztus-követők? Kezdd önmagadon – személyes *megtérréssel* (újra és újra, folyamatosan). Tudatosítom, hogy nem önmagáért élek. A küldetésem az életem értelme! Felelős vagyok a családomért, közösségemért. Hogyan leszünk kilépő Egyház? Ha tudatosan szolgálunk, ha tartjuk a kapcsolatot a Szentlélekkel, ha növekszünk ismeretben, szeretetben, közösséget alkotva, együtt cselekedve. Plébániánk legyen missziós központ!

5. Szinodialitás és evangelizáció (Pál József püspök)

Mit jelent a szinodialitás? Isten népének (vagyis nekünk) együtt gondolkodását, együtt járását, imádkozását, munkálkodását. Ennek alapjai a közösségek és a kisközösségek. A plébánia, a köz-

össégek közössége. A szinodialitás annyiban lesz hasznos a plébániánkon, amennyiben együtt hallgatunk a Szentlélekre, nélküle nincs megújulás és nincs misszió.

6. Személyes megtérés, közösség, misszió

Marton Zsolt püspök atya a három évet lezáró előadásában a következő lényeges szempontokra hívta fel figyelmünket: Isten népeként a „remény zarándokaiként” haladunk az Örök Haza felé. Részünkről személyes megtérés, tudatos és folyamatos Istenhez kapcsolódás szükséges ehhez. Újra meg kell tanulnunk imádkozni. Isten megismerése és tanításának életté váltása alapvetően szükséges. Együtt, egységben, közösségben Jézussal és egymással kell építenünk Isten Országát. Küldetésünk – őt vinni a világra – mindenkire vonatkozik. Újra kell evangelizálnunk, megújuló igehirdetéssel, katekumenális szemlélettel tanítvánnyá és tanúságtevővé kell válnunk. Előadását a következő útmutató szavakkal zárta:

„Menjete, küldetésetek van! Mint élő kövek, épüljetelek lelki házzá!”

Hadi Ferenc

TÖBBET

Különleges időkben élünk. Isten, az Atya megteremtette a világmindenséget, benne az embert, jónak. Szabad akaratot adott nekünk. Már a világ kezdetekor eltervezte, majd véghez is vitte a megváltást, az elesésünk után, az Ő egyetlen Fia által. Aki meghalt és feltámadt. Elküldte a Szentlelket, Aki nem tudjuk hol fúj, honnan, hová megy. (Jn 3,8) A végidőkben élünk, mert Jézus már mindent elmondott. Nincs több. A végidőkben, amikor Isten befejezi a teljes helyreállítást. A Lélek és a menyasszony (az egyház) mondják: „Jöjj el!” Aki hallja, mondja: „Jöjj el!” Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen vegye. (Jel 22,17)

Különleges időkben élünk. XIII. Leó pápa 1901. január 1-én lehvívta a Szentlelket, és felajánlotta neki a 20. századot. Éppen akkor, Topekában indult el a pünkösdi egyház. Az őskeresztények körében még lángolóan, majd később hosszú századokon át hivatalos keretek között,

unsplash

vagy néhány szenten keresztül pislákolva tapasztalhattuk a Szentlélek működését. Most, kb. 150 éve elkezdődött az ébredés. A szunnyadó egyház újra elkezdett figyelni rá.

Körülbelül 5 éve azt gondoltam, hogy valóban így van. A Szentírásban, a szentek életében történtek csodák. Az én egyszerű életemben legfeljebb csak olyanok, amikre rámondható, hogy lehet, hogy az „Isteni gondviselés” volt. Sokat hallottam, hogy vannak csodák, de azt hittem, hogy mese habbal, és azt gondoltam, hogy a „templomba járás” egy színjáték. De egyszer csak megkértem a nagynéném, hogy mutasson nekem csodát, mert ezt olvastam a Bibliában: Bizony, bizony mondom nektek: aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket fogja végbeinni, amiket én magam teszek, sőt nagyobbakat is fog tenni azoknál, mert én az Atyához megyek. (Jn 14,12). Akkor velünk miért nem történik ilyen, hiszen Jézus megígérte? És Ő hűséges az ígéreteivel! Ő az, Aki Hűséges. Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre. (1Kor 1,9) De akkor velünk mégis miért nem történik ilyen? Tehát elvitt engem egy Tűz és Fény

Szentségimádásra, és ott Isten megérintette a szívemet. Nem láttam akkor csodát, de hittem. Megtapasztaltam az Ő végtelen szeretetének egy csöppjét. Másfél órát zokogtam. Megtapasztaltam, és még többet akartam belőle. De hát hogyan? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle. (Lk 11,13) Azoknak, akik kérik tőle, bőségesen ad a Szentlelkéből, bölcsességéből stb. Így kértem és vágytam. Aztán egy Szentlélek szemináriumon megéreztem, hogy gyöngeségünkben segítségünkre siet a Lélek, mert még azt sem tudjuk, hogyan kell imádkoznunk, és Ő közbenjár értünk szavakba nem önthető sóhajtozásokkal. (Róm 8,26) Újjá kellett születnem, levetnem a régi embert (Kol 3,9-10, Jn 3,5-7), hogy Ő teret nyerjen bennem. Körülbelül két éve végérvényesen megváltozott az életem, amikor a Lelkes napokon (Katolikus karizmatikus tábor... Idén is lesz) elhatároztam, hogy komolyan veszem Istent és az Ő hívását. Azt mondta Gájer Laci atya, hogy napi fél óra ima megváltoztatta az életét. Az enyémet is. Rövid időn belül azon kaptam magam, hogy nem elég számomra a fél óra. Több időt szeretnék Istennel tölteni, mert Ő él. Miközben ülök a lábainál minden nap, Ő átfőmál. Kibontogatja bennem a Lélek a gyümölcsöket. Nem megy gyorsan, mert gyümölcsök, de Ő örömet leli a növekedésben.

Olyan utakra vezetett, ahol láttam, hogy fiatalok és idősek, felekezettől, rangtól függetlenül együtt dicsérik Őt, ahol csodákat láttam, ahol imameghallgatásokat tapasztaltam, ahol élővé váltak a Szentírás sorai. Csodákat például az esővel, a viharral, amikor a táborban parancsoltunk a fellegeknek, gyógyulásokat, hogy a sánták jártak, a vakok láttak, a cöliákias újra ehetett péksüteményeket, szabadulásokat függőségekből, régi sérelmekből. Mégsem könnyűek a mindennapjaim, viszont felfedeztem, hogy Isten többet akar adni abból az örökségből, amire elhívott minket.

Megismerkedtem Isten olyan embereivel, akiken át ragyog az Ő fénye. Akiknek nem könnyű, mégis alázattal állnak meg hűségesen Isten előtt, és engedik, hogy használja őket az Ő nagyszerű tervében a Szentlelke által.

Ami megtart engem az Ő jelenlétében, a dicsőítés, a közbenjáró imádság, a kapott karizmák tapasztalata közösségben, a mindennapi csendes imádság, a szentségimádás, a Szentírásolvasás és a szentségek.

Azért indított a Lélek, hogy megírjam ezeket nektek, hogy ébresztőt fújjak, hogy Isten többet akar nekünk adni. Ha te is többre szomjazol, keresd! (Lk 11,9) Az Ūrban leld örömed, s ő betölti szíved vágyait. (Zsolt 37,4)

Hadi Luca Mária

A szeretet, ami túlmutat rajtunk

Mostanában egyre jobban kirajzolódik bennem, hogy tényleg mindig annak volt igaza, aki azt mondta: „a legfontosabbak a kapcsolataink”. Az, hogy szeresse nek, és hogy tudjunk szeretni. Miért? Mert ez a legtermészetesebb és legszebb módja annak, hogy Istennel kapcsolatba kerüljünk. Nem mindig könnyű válaszolnom a kérdésre, hogy miben látom vagy érzem Isten jelenlétét. De ha jobban belegendolok, talán pont ez a legerősebb dolog, ami feljön bennem. Az önfeláldozó szeretet. A másik javának őszinte akarása. Ilyen szépet csak az Isten ad belénk, ez az Ő szeretete, amit rajtunk keresztül, minket felhasználva juttat el hozzánk. Egyik meghatározó istenélményem volt, amikor egy cserkészprogramon vettem részt, és egy gyertyával kivilágított, szépen előkészített lelki ösvényen mentem végig. Ahogy ott elmélkedtem, egyszer csak megérintett, hogy ezt tényleg nekünk, értünk csinálták, és a tökéletlen emberek áldozatos munkáján keresztül az Isten tökéletes szeretete ölelt át. Azt gondolom, hogy az is-

A Szeretet TŰRELMES
jóságos
nem féltékeny
NEM IRIGYKEDIK
~nem kérkedik ~nem fuvalkodik fel~
>>>> NEM IS KEVÉLY. <<<<

A SZERETET nem TAPINTATLAN
NEM keresi a maga javát
~NEM GERJED HARAGRA ~
a rosszat nem rója fel.
A SZERETET nem örül a gonoszságnak,
de együtt örül az igazsággal.

Mindent : MINDENT : mindent
ELTŰR, : elhisz : REMÉL :
: elvisel.

♥ A SZERETET NEM MŪLIK EL SOHA. ♥
>>> 1 Kor 13, 4-8 <<<

unsplash

teni szeretet közvetítőjének lenni olykor talán hétköznapi dolog, és nem is tűnik fel nekünk, ugyanakkor az egyik leggyönyörűbb ajándék, amit kaphatunk. Jézus többször is beszél az önfeláldozó szeretetről, de mindenekelőtt cselekszi azt. Azt mondja: „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.” Végül pedig önmagát feláldozva a legnagyobb szenvedések közt értünk halt meg, mindannyiunkért. Sokszor nehéz felfogni, mit jelent ez. Én úgy gondolom, hogy ebben az áldozatban teljesedett ki az Atya szeretete. Ott, ahol teljesen háttérbe szorul az én, és a te kap helyet. Mi is pont az ilyen önzetlen kapcsolatainkban tudjuk megtalálni önmagunkat. Isten ezeken keresztül gyógyít bennünket. Ne próbáljuk Jézus nélkül élni kapcsolatainkat. Hiszen Ő a tökéletes barát, a tökéletes szerető társ. Hívjuk meg Őt, és engedjük, hogy még ha észrevétlenül is, rajtunk keresztül cselekedjen és szeressen!

Drobilich Pál

Kik azok a piros pólósok?

PP, PPT, PPD? ...Mit is jelent ez?

A piros pólós (PP) segítők több mint harminc éve szolgálnak a Nagymarosi Ifjúsági Találkozók szervezésében, lebonyolításában helyi erőként. A teljesség igénye nélkül néhány feladat, amit végzünk a nap során: előkészítő munkák a plébániakertben, kenyér kenés, vizesblokk tisztítás, fakultációk felügyelete stb...

A Piros pólós csapat (PPT) tagjai önkéntes, nyitott szívű fiatalok, akik meghallották Isten hívását a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón való tevékeny szeretetszolgálatra. Minden vendég, résztvevő számunkra olyan, mintha Krisztus érkezne vendégségbe.

A piros pólós lét, lelkiség az utóbbi három évben formálódott és alakult át Isten szeretetterve szerint. Elveze-

tett bennünket talán az egyik leglényegesebb üzenetéhez, hogy először legyünk Vele, ülünk a lábainál, mint Mária, ismerjük meg Őt, és utána szolgáljunk Mártaként. Hiszen akkor tudjuk Őt, Jézust felismerni másokban, ha ismerjük Őt! Akkor tudunk másokat szeretni, ha szeretjük Őt!

A piros pólós dicsőítések (PPD) során ez történik minden hétfőn este 19-20 óra között a templomban. Időt töltünk vele és közben átformál, gyógyít, érint, igazi örömmel tölt el bennünket. Ennek alátámasztására két piros pólós fiatal tanúságtételét olvashatjátok.

Hadi Rita

Néhány éve hívtak el először segítónak az ifjúsági találkozóra, és azóta is minden alkalommal nagyon sokat ad. Az egész találkozó alatt nagyon sok fiatallal lehet megismerkedni és beszélgetni akár a hitről, akár bármi ehhez kapcsolódóról. A főelőadás mindig nagyon érdekes, és a fakultációk is nagyon sokszínűek, de egy közös bennük: a hitre épül. Engem nagyban a közösség motivált sok ideig, amíg rá nem jöttem, hogy lelkileg mennyire feltöltő

Istennel lenni akár egy misében, akár egy dicsőítésben, akár egy beszélgetésben. Ezek mindegyike megvan ott, és mindezt együtt élhetjük át sok-sok hasonló fiatallal. Nagyon szeretek a piros pólós csapathoz tartozni és közösen szolgálni. Szívesen csatlakozom az új programokhoz is, legyen az lelki nap vagy dicsőítés.

Farkas Ádám

Nagyon hirtelen, véletlenül kerültem a piros pólósok közé. Egy évvel ezelőtt, ősszel, egy mise után valaki elhívott a Nagymarosi Ifjúsági Találkozó előtti megbeszélésre, és én elmentem. Fogalmam sem volt róla, hogy mi ez, mit kell majd csinálnom, de azt mondták, hogy nagyon jó

lesz, szóval nem mondtam nemet. Nem bántam meg! Egy fantasztikus közegbe kerültem bele, ez már az első „Ifitalin” is kiderült. Maga a találkozó is nagyon jó volt, előtte még sosem voltam ilyesmin, de az, hogy szervezőként voltam ott, segíthettem én is, hogy minden jól menjen, ráadásul egy nagyon vidám, kedves, segítőkész csapattal

együtt, még jobb élménnyé tette az egészet. Azóta mindig ott vagyok, és mindig ad valami újat, mindig egy hitbéli megújulást jelent. De ez nem csak ennyi. Először azt hittem, évente kétszer találkozunk, plusz a megbeszélések, és ez minden. Aztán kiderült, hogy ez annál sokkal több. Egy állandó, megtartó közösség. Minden héten találkozunk a hétfői dicsőítéseken, programokra megyünk együtt, ha valakinek segítségre van szüksége, a többiek mindig segítenek, ha máshogy nem is, de az imáikkal biztosan. Szóval szép lassan kezdtem megismerni, hogy hogyan működik ez az egész. Hogy milyen piros pólósoknak lenni, hogy mennyi mindent köszönhetek ennek a csapatnak. Most leginkább a hitemre, az istenkapcsolatomra gondolok, ez rengeteget változott azóta, mióta idekeveredtem. Ezen kívül járok ifis hittanra, cserkészetre, de ez valahogy más. Sokkal intenzívebben találkoztam itt Istennel, mint bármikor előtte. Most már a mindennapjaim részévé vált a piros pólós lét, teljesen más ember lennék nélküle.

Kosztra Júlia

KÖZÖSSÉGÜNKRŐL, AZ „ŐS”-KÖZÖSSÉGRŐL

Fiatalon, (18–20 évesen) lelkesen, „kiéhezve”, „szomjasan” egy értékes, izgalmas életre nőtt ki közösségünk, egyelőtte soha nem létező nagy számú 70-80 fős ifjúsági hit-tanos csoportból.

Ehhez a jó induláshoz a Szentlélek olyan tüzeslelkű pap-testvéreket rendelt ide Nagymarosra, a 70-es évek elején, mint Balázs Béla (Beton atya), Kerényi Lajos atya, Györgydeák Marci atya, (mindhárman később „Hit pajzsa” díjazottak), akik nemcsak mély hitükkel, lelkesítő szavaikkal, hanem mindennapi életükkel bizonyították, milyen nagyszerű, örömteli „kaland” Krisztust követni.

Az ALAP mindvégig, de főleg a kezdeti években, a „tanulás”, Isten ismeretében és még inkább megismerésében való gazdagodás volt. Ezt a különös értelmű tanulást soha nem éreztük tehernek vagy nyűgnek, mert ezek az atyák, – szívesen, érdekesen, változatosan – nem csak Istenről való tudást adtak át, hanem személyes Isten-kapcsolatuk értékeinek élénk élésével tették vonzóvá és szinte természetessé a Krisztusban és Krisztussal való életet.

Mi segített megmaradni ilyen sokáig? (Több mint 50 év, és remélhetőleg az örökkévalóságban folytatva, beteljesítve küldetésünket.) Közösségi együttléteink soha nem korlátozódtak a heti rendszeres összejöveteleinkre (kezdetben ifihittan), hanem kiterjedtek az élet szinte minden területére: kirándulásra, sportolásra, egymás otthoni, fizikai segítésére, házipítésekre és örömteli házibulik megtartására. Mindeközben egymást támogatva, erősítve, csiszolgatva egyenként és együtt váltunk érett és értékes fiatal felnőtté, majd szülővé és mára nagyszülőkké.

Bár az indulásunkat segítő atyákat néhány éven belül elhelyezték, a következő években, évtizedekben a Jóisten mindig küldött újabb szentlelkű káplánokat és plébánosokat, akik segítettek és tovább erősítették közösségünket.

Legfontosabb, hogy „megfogyva bár, de törve nem” VAGYUNK, hiszen néhány közösségbeli testvérünket az Úr már hazahívta. Hisszük, hogy ők a szentek kö-

zösségéből odafönről segítenek minket. Ma már csak kéthetente jövünk össze, de ezek a találkozások egyre mélyebb, bensőségesebb Isten-kapcsolatra és egymás ismeretére épülnek.

Érzéskörrel – „hogy vagy?” – kezdjük együttlétünket; milyen örömeink, bánatok, problémák határozták meg az eltelt hétköznapjainkat, és ezek megosztását visszük imában az Úr elé. Néha mindenkit érintő „nehéz kérdések”, témák kerülnek elő, ezeket közös válaszkereséssel próbáljuk megoldani. Ebben a gyorsan változó és kihívásokkal teli világunkban szinte állandó téma számunkra is a megújulás, az újrakezdés hogyanja. Ehhez erőforrásaink a hétköznapi szentmisék, a bevállalt szentségimádási

óráink, az egyéni és közös imák – beleértve a rózsafüzér legalább egy tizedének közös elimádkozását – és különösen az év nagy liturgikus ünnepeikre hangsúlyosabb közösségi megünneplése.

Ennyi év után, nagy-nagy alázattal és szerénységgel elmondhatjuk (Szent Pál után szabadon): „a pályát eddig végigfutottuk, a hitet nem csak megtartottuk”, de jól vagy kevésbé jól továbbadtuk, és fiatalos lélekkel, kíváncsian várjuk, és imában kérjük el, mit vár még tőlünk az Úr.

Egy a közösségünk által megélt idézettel fejezném be: „A közösség a valahová tartozás, a nyitottság, a kölcsönös szeretet, az együttműködés, a gyógyulás és a növekedés helye.”

Hadi Ferenc

„Keljetek fel, ne féljete” (Mt 17,7)

Helyszíni tudósítás a III. Egyházközségi Férfinapról

Életkortól függetlenül sokunkban sorjáznak a kérdések: miért is kelek fel minden reggel? Mi ad erőt a mindennapjaimhoz? Mi a holnap, a holnapután célja az életemben? Egyáltalán: van-e, és mi az életcélom? Nem egyszerű kérdések, ugyanakkor az sem jó, ha életünk minden percében ezek körül forgunk, és a meg nem talált válaszok súlya agyonnyom bennünket.

A délután folyamán természetesen nem kaptunk, kaphattunk mindezekre egzakt válaszokat, de szellemi muníciót a felvetett kérdések továbbgondolására mindenképp.

Tibor atya a bevezetőjében arra hívta fel a figyelmünket, hogy Jézus Tábor hegyi mondatai – „Keljetek fel, ne féljete!” – az életbe, a szolgálatba küldenek bennünket. Le kell jönnünk az „extázis hegyéről” a völgybe, ahol lényegesen kevesebb a „jó nekünk itt lennünk” élménye, de itt van dolgunk, itt kell szolgálnunk másokat.

A délután főelőadója, Dr. Gloviczki Zoltán (az Apor Vilmos Katolikus Főiskola rektora) a várt „okosságok” helyett tükröt tartott elénk az életút, életpálya kérdésköréről. Mennyi, de mennyi sztereotípiát, ösztársadalmi elvárás mentén próbáljuk életünk útját egyenesbe rendezni: elit iskola, jó szakma, diploma, jól fizető állás, magas beosztás, csinos férj/feleség, szép ház, jó autó... Ezek eléréséhez pedig egész életünk során folyamatosan különböző akadályokat kell legyőznünk, küszöböket kell megugranunk, kapukat kell berúgnunk. Az életünk így nem más, mint a folyamatos, félelmetes akadályok legyőzésének a kényszere. Életünk egy szelekciós gépezet két kérdésére adandó válasz kényszere: megfelelész? ... vagy ... nem felelész meg?

De a valóságban a mi életünk nem erről kellene, hogy szóljon, hanem, hogy születésünktől öregkorunkig megfussuk azt a pályát, amelyre teremtve lettünk. Minden cél lehet jó és értelmes, ami annak megértéséhez vezet, hogy az adott élethelyzetemben, életkoromban mi dolgom van. Hogy úgy élem az életem családfőként, iparosként, tanárként, közgazdászként, hogy tartok valamerre, hogy világítok, hogy pozitív értelemben felkeltem mások érdeklődését. Hogy megértem azt: az, hogy Jézushoz közöm van, az azt jelenti, hogy egy másik emberhez (minden emberhez) van közöm. És innen már ugyanakkora a súlya annak a küldetésnek, hogy nap mint nap rámosolyogjak a feleségemre, mint hogy megfeleljek a holt napi állásinterjún.

Az előadás után kiscsoportos beszélgetésen vett részt a megjelent csaknem 50 férfi testvérünk, majd Halápi Miki megrendítő tanúságtételét hallgattuk meg. Ezután közösen átvonultunk az esti szentmisére, majd elérkezett a késő éjszakába nyúló, igazi „beszélgetős” agapé szép ideje is.

Ahogy egyik testvérünk mondta: „ezen a délutánon megépítettük a Szentléleknek a leszállópályát, és Ő megérkezett közénk”.

Köszönettel tartozunk Egyházközségünk férfi testvéreinek a megjelenésért, a nyitottságért, az érettségért, a Laudate csapatának a szentmise zenei szolgálatáért, valamint Tibor atyának és Zoltánnak az értékes együttgondolkodásért.

Szeretettel a szervező team:

Janó, Péter, Peet, Toma, András, Fecó

Élményem a lélekerősítő délutánról

2026 márciusában meghívást kaptam a helyi Karitászcsoport által szervezett „Betegek Lelkinapjára” a Közösségi Házba, melynek témája „a betegség keresztjének hordozása és hatásai a lélekre” volt. Kíváncsian vártam az eseményt. Meglepett a teltház látványa. Hála a Szentlélek vezetésének, sikerült szép számmal a meghívást elfogadni, jelen lenni. Öröm volt számomra, hogy vallástól, kortól, nemtől független, nagyon rég nem látott emberekkel találkozhattam. A hóféhér terített asztalok és a mosolygós arcok, már azt az érzést váltották ki belőlem, hogy jó helyre érkeztem!

Két kiselőadást hallottunk. Először pszichológiai, majd teológiai oldalról világítottak rá az előadók, hogy a hit hogyan segíti a gyógyulást, hogyan segít a betegségek feldolgozásában és a kereszt-hordozásban. Nagyon megérintett mindkét előadás. Hála és köszönet érte!

Ezt követően Ivony István (a Piarista Gimnázium egykori igazgatója) és felesége tanúságtételét hallgattuk meg. A házaspár nagyon súlyos betegségen esett át. Nagyon megrendítő volt hallani, hogy milyen megpróbáltatásokon mentek keresztül. Élet-halál harc, küzdelem 4 kisgyermek mellett. A váci imaközösség kitartó imája és annak ereje csodákra volt képes! A jó Isten meghallgatta az imákat, s Isten erejével bekövetkezett a gyógyulás.

Az asztaloknál ezután kiscsoportos beszélgetés kezdődött. Oldottá vált a hangulat, megnyíltak az em-

berek. Keresztény költők verseit hallgattuk és dicsőítő énekeket énekeltünk gitáros kísérettel. Lehetőség volt közbenjáró imát is kérni, a bátrabbak szívesen éltek is ezzel a lehetőséggel.

A vacsora megkezdése előtt Tibor atyával közösen imádkoztunk. Finom illatok áradtak be a konyhából, majd serényen, kedvesen elkezdődött az ételek felszolgálása. Dicséret illeti az ízletes vacsora készítőit, hálás köszönet a sok fáradságos munkáért! Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy milyen jó érzés együtt lenni!

Öröm, erő, szeretet áradt közöttünk. Megerősödtem lélekben, hogy a keresztjeimet nem kell egyedül vinnem! Megízleltem az imádság erejét, annak csodáit, szív és lélek együtt erősödött. Aznap este boldogan és hálás szívvel távoztam.

Istennek dicsőség és hála ezért a felejthetetlen, csodaszép napért!

Iker Katalin

89. zsoltár

„Ó, Uram, kegyelmedet örökké éneklek, hűségedet nemzedékről nemzedékre hirdeti szám. Mert ezt mondod: »Örök időkre épül az irgalom«, hűséged szilárdan áll a mennyekben, és a földön elkezdődő mennyek országában. (...)

Boldog az a nép, amely tud örömmel ünnepelni. Arcod világosságánál járunk, Uram; nevedben egész nap ujjongunk. Mert te vagy erőnk és ékességünk, és jóságod magasra emeli fejünket.”

(Zsolt 89, 2–3, 16–18)

A CSERKÉSZNEVELÉS ÚTJÁN

A cserkészek életében fontos szerepet kapnak a cserkészpróbák, amelyek szervesen illeszkednek a nevelési folyamathoz. A nevelés alapja a játszva tanulás. Az év során a gyerekek az őrsgyűléseken és különböző programok során sajátítják el a cserkésztudást. Ennek részeként egészségügyi alapismereteket, térképolvást és számos gyakorlati készséget tanulnak, megismerkednek a csomózással, a cserkészlet történelmével és a cserkész törvényekkel, valamint (a magyar cserkészletben) a magyarsággal és a népdalokkal, hagyományokkal is. Emellett kiemelt szerepet kap a természetismeret és a természetben való élet elsajátítása.

A tanév végén a különböző korosztályok a saját szintjüknek megfelelő próbákra adnak számot tudásukról, amelyeket kerettörténettel teszünk élményszerűbbé, oldva ezzel a vizsgahelyzet feszültségét. A próbák teljesítésével a cserkészek folyamatosan fejlődnek és lépnek előre: így válhat a kiscserkészből cserkész, ekkor kerül sor a cserkészfogadalom letételére is. A későbbi korosztályokban – kósza, vándor és felnőtt cserkész – szintén adott a lehetőség a további fejlődésre és újabb próbák teljesítésére.

Érdekes, hogy aki egyszer cserkészfogadalmat tett, az egész életében cserkész marad, függetlenül attól, hogy később mennyire aktív a közösségben. Ennek köszönhetően a cserkésztestvérek köre világszerte folyamatosan bővül.

Hadi Kornélia

Imádkozz rajzolva!

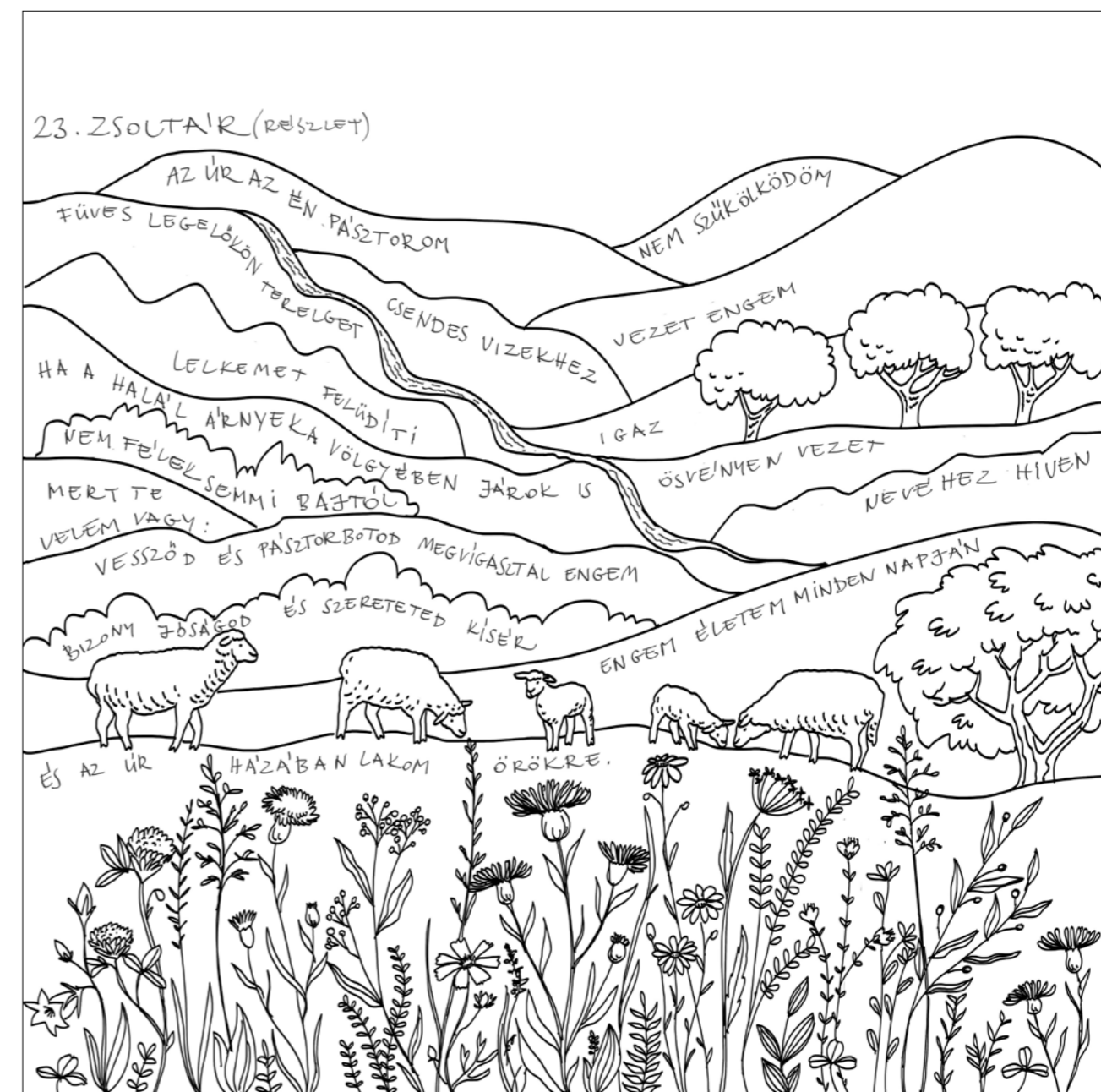
Isten hív minket arra, hogy töltsünk vele időt, hiszen akit szeretünk és szeretnénk még jobban megismerni, azzal sokat vagyunk, beszélgetünk vele, nézzük, hallgatjuk őt. Biztosan tudod, hogy nem csak a fülünkkel és a szemünkkel figyelhetünk, hanem a szívünkkel is.

Jézus korában mindenki ismerte a zsoldárokat, ezt sokszor imádkozták. Dávid király hárfával kísért dalokban, zsoldároknak dicsérte Istent. Ezen a rajzon a 23. zsoldár sorai vannak. Isten gondviselő jóságát ahhoz hasonlítja, ahogy a jó pásztor vigyáz a juhaira. Színezd ki

a képet, és közben gondolkodj azon, milyen jó az Isten, ahogy rólunk is gondoskodik! Ha hála ébred a szívedben, mondd el ezt Istennek.

A tanítványok kérték Jézust, hogy tanítsa meg őket imádkozni. Isten arra hív, hogy Te is imádkozz hozzá, akár ezekkel a sorokkal, akár saját szavaiddal. Figyelj rá a szíveddel és beszélj vele, hogy jobban megismerjétek egymást. Isten az imán keresztül tudja felemelni és megvigasztalni a szívünket.

Hadiné Turcsik Kinga

Hol volt az Édenkert?

Talán helyesebb úgy feltenni a kérdést, hogy a Teremtés könyvében megőrződött ősi hagyomány földrajzilag hová helyezi az Édenkertet.

Az Éden-történet teológiai tanításán túl tehát sokan valós földrajzi helyet látnak benne és időről-időre új elméletek születnek a hollétéről. Való igaz, ha az ősi szerzők fejével próbálunk gondolkodni, feltételeznünk kell, hogy az első emberpár lakhelyéhez konkrét földrajzi helyszínt rendeltek. Így hát adódik a kérdés, hol lehetett az Édenkert?

A terület koordinátapontjai látszólag egyértelműek, de csak látszólag. A Ter 2,11–14 leírása szerint négy folyó ered az Édenből, ezek jelentik a hely azonosításának alapját: a *Gihon*, a *Pison*, a *Tigris* (*Hiddeqel*) és az *Eufrátesz* (*Perat*). Az utóbbi kettőről nincs vita, de az első kettőt a világ szinte minden szegletében elhelyezték már. Így az évszázadok folyamán Éden már mindenhol volt a Földön, ahol csak lehetett.

Elkerülendő az elméletek felsorolását, és mindjárt a lényegre térve, David Rohl ókortörténész teóriája lehet a legéletképesebb. Szerinte az ősi hagyomány Édent a mai Észak-Íránba, Tebriz város tágabb térségébe helyezi. Nézzük, miért!

Van tehát négy folyónk, melyek forrásvidéke a Teremtés könyve szerint az Édenben található. A négyből kettő biztosan azonosítható, így az eredésük is, és ez helyileg meg is felel Rohl elméletének. A Tigrisnek és az Eufrátesznek valóban itt van a forrásvidéke. Ám a Gihont és a Pisonat már hiába keresnénk itt, legalábbis ezen a néven biztosan nem találjuk meg.

Van viszont két jelentősebb folyó ebben a térségben, melyek a Kaszpi-tengerbe ömlenek. A délebbit *Quezel Owzannak* (Ghezel Ouzan), más átírásban *Uizonnak* nevezik. Az északibb

Araks, *Aras* vagy *Araxesz* néven ismert. Az Aras folyónak viszont van egy régebbi neve is: a Kr. u. VII. századi arab geográfusok *Gaihun* néven említik. Ez pedig megfelelhet a Gihonnak.

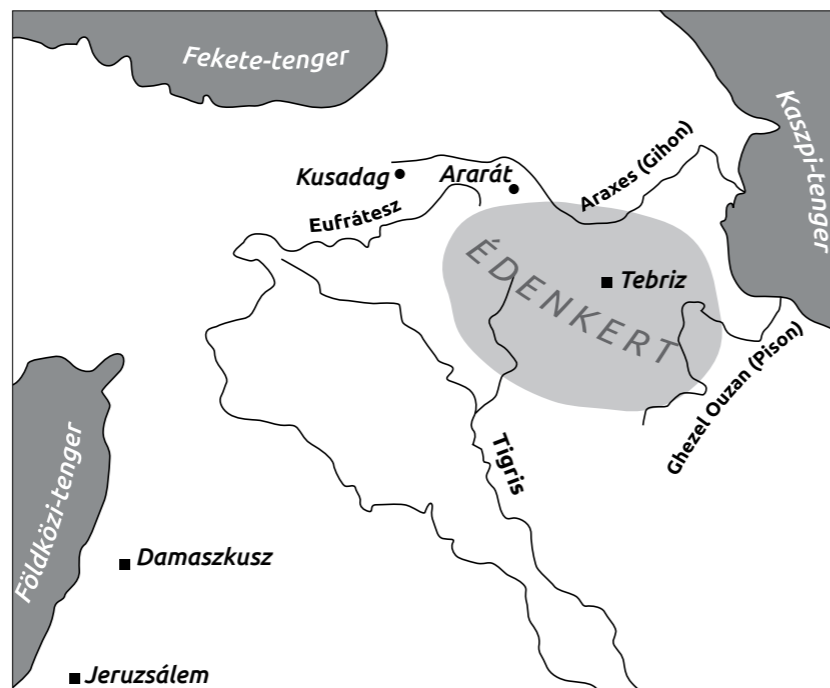
Az Ouzan/Uizonnal más a helyzet, itt hangváltás útján alakult ki a bibliai név. Vagyis az ősi iráni folyónév sémi átírása során a szókezdő U-ból P lett. Például *Uisteri* ősi városa ma *Pisdeli* néven ismert. Ennek analógiájára, az Uizon a Teremtés könyvében *Pizon/Pison* alakban jelenik meg.

Van még további, helyazonosításra alkalmas információ a Teremtés könyvében. A szöveg megjegyzi, hogy a Gihon átfolyik *Kus* földjén. Mivel Kus automa-

tikusan Etiópiával azonosítják, ebből származik a sok félreértés. A Káldi Neovulgáta egyenesen Etiópiát „fordít” az ominózus szövegrészben. David Rohl rámutat, hogy a Tebriz-medencét is hívták a múltban Kusnak. Erre bizonyíték is van; a terület egyik hegyét a mai napig *Kusadagnak* (török átírásban *Köse Dagi*), azaz *Kus hegyének* nevezik.

A szövegben továbbá azt olvassuk, hogy a *Pison* folyó *Hevila* földjén folyik át, ami aranytermő vidék. Márpedig a *Ghezel Ouzan* a helyiek *Aranyfolyónak* is nevezik.

David Rohl elméletét tovább erősíti az tény, hogy a Paradicsomból kiűzetett ember tizedik nemzetségbeli utóda, Noé még valahol ebben a térségben élhetett, mert a bárkájának kikötőhelye, az *Ararát* is itt található.

A hajdani Édenkert feltételezett helye David Rohl szerint

Még egy fontos tényre felhívnom a figyelmet. A bibliai szöveg úgy fogalmaz, hogy Isten keleten alkotta meg az Édenkertet. Viszont az a probléma, hogy a Paradicsom itt feltételezett helye Palesztinától, ahol joggal feltételezhetnék, hogy megőrizték és később írásba foglalták Éden történetét, északra van. Ezért lehetséges, hogy az a legősibb hagyományréteg, amiben keletre helyezik az első emberpár lakóhelyét, azon a helyen őrződött meg, amitől a Tebriz-völgy keletre esik. Ez pedig megfelel Ararát és környékének, ahol a Noé és utódai újrakezdték életüket.

Scheffer Miklós

Forrás: David Rohl, *Legendás civilizációk*, Gold Book, 2000.

SZENTKÉPEINK

A *Tanúság újság lapjain*, a következő számokban, *szenképek segítségével emlékezünk elmúlt idők papjaira és egyházi eseményekre.*

MI A SZENTKÉP?

Vallásos ábrázolás; szűkebb értelemben a magánajátosság körébe tartozó grafikai jellegű, kisméretű kép. Témái bibliai jelenetek, Jézus Krisztus, Szűz Mária, szentek, hitigazságok. A középkori kolostorok kultúrájához szorosán hozzátartoztak a papírra vagy pergamenre festett szentképek.

A sokszorosító grafikai eljárások (fa- és rézmetszet, rézkarc) megjelenésével azonban a szentképek tömegcikké váltak, vásárokon és búcsúkon vásárolták őket. Egyetlen művészi színvonaluk a közlés sokféleségét tükrözi. A 19. század közepétől az egyre olcsóbbá váló litográfia, majd a kezdetleges színnyomatok tömege váltotta fel az évszázadokig szokásos rézmetszetű szentképeket.

Nevelési és oktatási céllal, de jutalomként is osztogatták a szentképeket. A búcsúkon gyakran rózsakoszorús Mária Szíves-képecskéket adtak a híveknek (rózsalevél). A barokk korból a pozsonyi származású budai mester, Binder János Fülöp neve maradt fenn a rézmetszők közül. Ő készítette az andocsi, bodajki, boldogasszonyi, buda-krisztinavárosi, kolozsvári, márisbesnyői, mátraverebélyi, óbudai, zempléni és szegedi Mária-kegyképek metszeteit.

Az egri Pietáról és a bodajki Segítő Máriáról Tischler Antal (1776-93) egri rajztanár metszetszentképei ismertek. A 18. századi kegyképek rézmetszői ismeretlenek. A 20. században püspökké szentelés, fogadalomtétel emlékére, papok aranymiséi, papszentelés alkalmából is készültek imalapok.

HELL FERENC

Az első bemutatott szentképpel Hell Ferencre emlékezünk. Hell Ferenc Nagymaroson, 1884. szeptember 22-én született, majd Budapesten hunyt el 1970. május 5-én. Apja a Nagymaros-Visegrád Takarékpénztárt alapította a Molnár utcában; a közelben utcát neveztek el róla. Ifj. Hell Ferencet 1909. június 24-én szentelték pappá Esztergomban. Több helyen szolgált, majd az I. világháborúban 1917-18 között tábori lelkész volt. 1918-ban lett Visegrád plébánosa, egészen 1948-ban történt nyugdíjazásáig. Papi működése elismeréseként esperes, plébános, érseki tanácsos rangot ért el. Nyugdíjazása után Visegrádon maradt

a Zách Klára utcában lévő házában. Ismerte a növénytermesztés és a szakszerű gyümölcsnemesítés tudományát és méhészettel is foglalkozott. Sírja a visegrádi temetőben található.

SZENTKÉPEK JUTALOMKÉNT

A Szent Márton Ház épületében 1884-ben indult egy öt osztályos iskolai évfolyam. 1936-ban Árpádházi Szent Margit nevét felvéve Polgári Leányiskola lett belőle, az oktatást nevelést szerzetes nővérek végezték. A jól tanuló gyerekek jutalma egy-egy szentkép volt.

Döbrössy Kriszta

Az Ige velünk van!

Egész életünkben valami nyugtalanság zavar minket. Szeretnénk biztosat találni. Megfogódzkodni, bízni valakiben. Az anyaméh biztonságából kilöködve kapaszkodunk valami vagy valaki után. Először az édesanya, a család, majd egyre nehezebb. Ráérzünk, hogy a megélt hétköznapijaink kevesek, valami több kell. Lennie kell egy ismeretlen, de mindig vonzó, erőt kínáló erőnek. Nevezzük Istennek. Nekünk keresztényeknek ez adódik neveltetésünk, élményeinkből. De a külső élmény kevés, hit kell hozzá! Azonban ez a „Külső Erő”, Isten ezt is megadja. A bűnbe esett, elbukott emberhez elküldte egyszerű fiát, Jézust, aki megadta ezt. Nekünk adta önmagát, megváltott bennünket, és ránk hagyta az általa alapított Egyházat, hogy közvetítsen, közölje őt. Ez egyrészt szóval, igehirdetéssel történik, másrészt pedig cselekvéssel, rítusokkal. Ezek a szervezetek a szentségek, de legtökéletesebben a szentmise áldozat.

Kezdetben volt az Ige (Jn 1), és megtestesült. Ő a megváltó halála és feltámadása után felment a Mennybe. De megígérte, hogy mindig velünk marad, ha legalább ketten vagy hárman együtt vagyunk az Ő szemléletében. S elküldte Szentlelkét, aki belső sugallataival mindig velünk van, segít. Jézus megígérte, hogy velünk marad a lelkünkben, belül, velünk. Ezt mindnyájan megélhetjük, személyre szabottan, imában, neki ajánlott cselekvésekben, jótettekben, a megbocsátásban (ha valaki megbántott, vagy ha mi bántottunk meg valakit). A Vele való közösséget látható formában a szentségekben adja meg – keresztségben, gyónásban,

bérmálásban –, de legtökéletesebben a szentmisében. Mindezekben megismétli egész segítőt, megváltó tettét.

A szentmisét felállással, keresztvetéssel kezdjük. A szentmisében benne van Jézus megváltó igéje, tanítása, tette, és benne vagyunk ugyanúgy mi is, - egész bűnbessett, elbukott életünk. A bűnbánat által megtisztulunk, ez egyszerre a bűneink megbánása és a megbocsátás is, (ami kettős: a nekünk szóló megbocsátás – és! – a mi megbocsátásunk is mások felé!). A megtisztulásunk, – a bűnbánat után befogadjuk Őt először az Igén keresztül.

Az igehirdetés után együtt könyörgünk. Majd következik az áldozat előkészítése és bemutatása, - ami az utolsó vacsora megismétlése. Ebben benne van a megtestesülés, a felajánlás, a megváltás. A szentáldozás a valódi élő Jézus magunkhoz vétele, a Jézussal való egyesülés. Ezt követi a csönd, az áhítat, majd a dicsőítés és hálaadás. A teljes szentmise átélése az üdvözülésünk folyamatának átélése.

Ennek a megértéséhez ajánlom segítségül e rövid, de csodálatos könyvet, hogy ti is jobban, és teljesebben megélhessétek, hogy legyen épületekre, üdvözülésekre, és hogy a templomból kilépve magunkkal vigyük életünkbe és közvetítsük mindenkinek, és teljesen megéljük mi magunk is! Sokat imádkozom értetek.

Szeretettel, Hortoványi Jenő

Tomasz Kwiecien OP: *Szentmise-kalauz röviden*
Paulus Hungaricus – Kairosz Kiadó, Budapest, 2003. 135 oldal

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia – Nagymaros, Szent Imre tér 2.
MEGJELENIK: negyedévente
FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános
SZERKESZTŐ: Zoller Andrea
ROVATVEZETŐK: Hadi Kornélia, Hadi Luca Mária, Hadiné Turcsik Kinga, Tóth-Heininger Adrienn, Trieb Mariann, Halupka Gábor, Hortoványi Jenő
KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin
ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com
GRAFKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós
NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác
PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 350 Ft/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 10700323-74132191-51100005) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

A VÍZ

Nagyon rövid szavunk ez, amely mögött mély, szakrális tartalom sejlik fel. Annak üzenete sűrűsödik össze e három betűben, hogy Isten gondoskodik rólunk. Hiszen amikor Mózes vizet fakaszt a sziklára ütve botjával, akkor az ószövetségi népet megmenti a pusztában. Amikor vízzel megkereszteltük, minket ment meg – itt és most, a mindenkori jelenben – valami kimondhatatlan magánytól, gazdátlan-ságtól, szeretetlenségtől. A víz szinte szinonimájává lesz Isten gondoskodó szeretetének. Talán ezért is simul bele Jézus a vízzel keresztelési hagyományba ott, a Jordánban állva, fejet hajtva Keresztelő János előtt.

Ám a víz sajátos ajándéka az Atyának. Akár a vízfakasztásra, akár Jézus megkeresztelésére, vagy gyermekeink keresztény közösségbe fogadására gondolunk a víz által, Isten mindig számított az ember közreműködésére. Szeretetét, gondoskodását az ószövetségben Mózes, az újszövetség hajnalán Keresztelő János, s a jelenben a felszentelt pap cselekvése hozta, hozza el közénk, számunkra.

Észrevesszük-e, ha nincs elég a vízből? Észrevesszük-e, hogy a teremtmények megszenvedik hiányát? Megértjük-e, hogy rajtunk múlik, lesz-e elegendő víz? Leszünk-e munkatársai az Úrnak, hogy szétoszthassuk folyékony szeretetét?

Halupka Gábor

Még nem késő elkezdni az esővizet gyűjteni, a száraz tavasz máris intő jel a közelgő nyárra! Minél több vizet tudunk az esőből a kertünkben megőrizni, annál kevesebb csapvizet kell locsolásra szánni.

A nagymarosi plébánia tetőhéjazatának cseréje az EGYH-EOR-25-P-0080 pályázat támogatásával valósult meg. Köszönjük!

KÉSZÜLT MAGYARORSZÁG
KORMÁNYÁNAK TÁMOGATÁSÁVAL

2025.

KRÓNIKA

NAGYBŐJTI LEKGIGYAKORLAT

Nagybőjti készülletünk fontos része volt Tibor atya lelki-gyakorlatos elmélkedés sorozata. Henri J. M. Nouwen: *Ki tudod inni a kelyhet?* – könyve alapján haladtunk hétről hétre. A kehely tartása, felemelése, kiürítése, illetve a fájdalom, az öröm, az áldás, és az üdvösség kelyhe tanítottak bennünket, hogyan fogadjuk el, igyuk ki életünk saját kelyhét. A csoportbeszélgetések során megoszthattuk egymással tapasztalatainkat, gondolatainkat, melyek közelebb vittek egymáshoz és Istenhez.

NAGYHÉT – HÚSVÉT

A nagyhét eseményei, szertartásai ebben az évben is nagyon mély, gazdag, felemelő lelki élményt adtak mindnyájunk számára. Nagyszerdán a hittanosokkal gyerekkeresztutatót jártunk, az állomásokat olvasva, énekelve jó volt látni a gyerekek őszinte, nyitott jelenlétét. Nagycsütörtökön, nagypénteken, nagyszombaton reggel lamentációt imádkoztunk sok hívő jelenlétében. Az esti szertartások mellett a csütörtök esti családi keresztút hangulata, keresztthordozása, felolvasott szövegei mind hozzásegítettek az események átéléséhez. Pénteken pedig délután a kálvárián jártunk keresztutat. Szombaton a feltámadási körmenet után, igazi örömteli közösségi együttlétben volt részünk. Majd húsvétvasárnap hajnalban a zebegényi öröm út felemelő élménye, - találkozás a feltámadt Krisztussal, az énekek, az állomások tanításai, az égő gyertya, a sötétből a világosba érkezés - során átéreztek azt a belső örömet, amit Krisztus feltámadása adott a világnak.

ÉLŐ KÖVEK – IMAKATEKÉZIS

Márciusban befejeződött a három éven át tartó Élő kövek Imakatekézisi sorozat, amikor is az Egyházmegyénk 1000 éves jubileumára készültünk. Minden évben öt alkalommal találkoztunk. Az egyes alkalomnak része volt a tanítás, a tanúságtétel, csoportbeszélgetés és megosztás. Az első év témája: Személyes hitem, megtérés volt, a másodiké: Közösség, helyem a közösségben, a harmadik évben pedig a Kifelé fordulás, evangelizáció, misszió témákat dolgoztuk fel. Az Imakatekézisi sorozat zárásaképpen szeptember 19-én, szombaton Vácott lesz egy nagyszabású rendezvény, melyre hívják plébániaközösségünk minden tagját.

SZÜLŐI KURZUS

A házaspár kurzus befejeztével március 8-án kezdődött a szülői kurzus, melynek résztvevői havi rendszerességgel találkoznak. A kurzushoz mintegy 22 házaspár csatlakozott. Az első alkalommal a család szerepe, az alapok, a játékok, a kötődés, a családi kapcsolatok volt a téma, második alkalommal előadónk Pécsi Rita volt, aki a kisgyermek nevelési kérdéseiről beszélt. Az előadások után kötetlen beszélgetés, vacsora, barátkozás során igazán meghitt közösségi együttlét alakult. A szülői kurzusok alkalmával a gyerekvigyázók mintegy 25-30 gyermekkel foglalkoznak, ami nagy segítség a kisgyermekes szülők számára.

BIBLIA EGY ÉV ALATT KÖZÖSSÉG

A közösség tagjai havonta egy alkalommal találkoznak, így volt ez márciusban és áprilisban is. A templomban szentségimádáson vesznek részt, majd a közösségi házban megosztják tapasztalataikat, örömeiket a napi bibliahallgatással kapcsolatban, illetve a felmerülő kérdésekre is választ kapnak.

ELSŐÁLDÓZÓK BEMUTATÁSA

Április 26-án, vasárnap a 9.30-as szentmisében bemutattuk elsőáldozóinkat. Ebben az évben 14 gyermek készül a Jézussal való találkozásra. Imádkozzunk értük!

HITTANOS KIRÁNDULÁS

Április 18-án, szombaton a hittanos gyerekekkel kirándulni mentünk a Szokolya melletti Kő-hegyre. Útközben az Öröm útjának állomásait olvastuk és énekeltünk, a hegyen tojáskeresős meglepetés várta a gyerekeket, és egy csodálatos kilátás. Nagyon örömteli napot töltöttünk együtt.

Trieb Mariann

Hittanos kirándulás

PROGRAMJAINK

Május 21–25.	– Pünkösdi zarándoklat Csíksomlyóra
Június 6. szombat, 15:00	– Női nap
Június 7. vasárnap	– Úrnapja
Június 21. vasárnap	– Tibor atya 40 éves papi jubileumának ünneplése
Június 22–26.	– Napközis hittantábor
Június 28–július 3.	– Ottalvós hittantábor Dömösön
Július 10–19.	– Cserkésztábor (előtábor: július 6-9.)
Augusztus 2–6.	– Ifi tábor Balatonszepezden
Augusztus 12–16.	– Családtábor Balatonszárszón
Szeptember 5. szombat	– Nyárbúcsúztató
Szeptember 6. vasárnap	– Veni Sancte évnitő szentmise
Szeptember 12. szombat	– Zarándoklat Márianosztrára
Szeptember 19. szombat	– Egyházmegyei Jubileum Vácán
Szeptember 20. vasárnap	– Komolyzenei koncert

Ne félj, mert megváltottalak

(Dalszöveg)

*Ne félj, mert megváltottalak,
Neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak,
Örökre enyém vagy!*

*Viruló réteken át,
Hús forrás felé vezetlek.
Pásztorod vagyok,
Elveszni senkit sem hagyok!
Karom feléd tárom,
Kiárad áldásom!
Nem rejtözöm el,
Szívem a szívednek felel,
Amikor úgy érzed,
Nyomaszt az élet.*

*Ne félj, mert megváltottalak,
Neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak,
Örökre enyém vagy!*

*Nem taszítalak el,
Amikor vétkezel.
Irgalmat lelsz a szívemben,
Örök feléd a hűségem.
Amerre jársz, védlek,
Nyomodba lépek!
Nem rejtözöm el,
Szeretlángom átölel,
Ne félj, ha éjben jársz,
Hidd, hogy a fény vár rád!*

*Ne félj, mert megváltottalak,
Neveden szólítottalak,
Karjaimba zártalak,
Örökre enyém vagy!*

Boanergész dal • 1999.
Forrás: LyricFind